

Editorial

Revista
de
Girona

Cap a la devolució del riu Ter

Des de la Generalitat de Catalunya, a través del conseller de Medi Ambient i del de Política Territorial, s'ha anunciat i reiterat el compromís d'adoptar les mesures oportunes perquè el riu Ter pugui recuperar el seu cabal natural. Això voldria dir que, a mitjà termini, només es desviaria cap a Barcelona l'aigua que fos estrictament indispensable, i que la resta tornaria a circular lliurement pel llit del riu fins a la seva desembocadura.

Aquesta és, sens dubte, una molt bona notícia per als gironins, llargament acostumats a fets del signe contrari. Hi hagué uns intents frustrats d'apropiació barcelonina del Ter a mitjan segle XIX, i un altre a començament del segle XX. I, finalment, l'intent que va prosperar, a mitjan segle passat, malgrat una oposició massiva dels gironins que es pot qualificar d'insòlita en aquella època d'unanimitats i d'adhesions obligades. S'enfrontaren al projecte l'Ajuntament, la Diputació, les cambres de comerç i agrària, municipis, sindicats verticals, germandats de llauradors, industrials i propietaris, amb un total de quatre-cents escrits. Però, per decret de 1958 convertit en llei l'any següent, l'aigua va ser desviada cap a Barcelona i la seva àrea d'influència a partir de la presa del Pastoral. La llei garanteix un metre cúbic per segon per a l'aigua potable de Girona i tres metres cúbics per segon d'escorrentia a favor de la ciutat, però van haver de passar vint-i-cinc anys abans que es construís una estació d'aforament per garantir que aquests mínims es complien. Un dels arguments esgrimits pels opositors al transvasament va ser el dels perjudicis que la derivació produiria a l'agricultura, en dificultar el regatge de les hortes i dels camps del baix Ter. Els regadius promesos per l'Administració com a compensació mai no van arribar a cobrir, ni de lluny, les hectàrees previstes.

Ara les institucions gironines, amb la mateixa determinació de fa quaranta anys, haurien de fer un front comú i esmerçar tots els esforços per convertir en realitat la promesa de devolució del Ter en el termini més breu possible i en les condicions més favorables. Així es restituirien alhora la geografia i la història i s'aplicaria un principi, tan elemental com vulnerat, de correlació entre perjudicis i avantatges: el territori que suporta tots els danys d'un riu té dret a gaudir amb plenitud de tots els seus beneficis.

Enric Marquès: Ja fa deu anys que l'Enric Marquès ens va deixar per sempre, a la sortida d'una reunió de treball de la Revista, de la qual havia estat maquetador, compaginador i conseller de redacció. Deixava a mig fer el dossier sobre Fidel Aguilar (núm. 167), sense imaginar que ell mateix seria, al cap de ben pocs mesos, el protagonista d'un dossier monogràfic (núm. 169). En el desè aniversari de la seva mort, el record de l'Enric Marquès s'ha revifat amb una nova onada de vivències i de propostes. També nosaltres el recordem sempre com la persona que va fer una aportació decisiva a la revista i que, amb la seva actitud crítica, ens va estimular a fer-la millor.